

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobců (navrhovatelů):

a) **Ing. O. K.**

b) **Ing. M. K.**

oba bytem X

oba zastoupení advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 567/33, Brno

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 11, Praha 5

a

odpůrkyni:

obec Průhonice

sídlem Květnové náměstí 73, Průhonice

zastoupená advokátem Mgr. Janem Hrabou
sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha 4

za účasti osoby

zúčastněné na řízení

ČEPS, a.s.

sídlem Elektrárenská 774/2, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2025, č. j. 071163/2025/KUSK,
o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2012 – Změna č. 1 územního plánu
Průhonice, schválená usnesením Zastupitelstva obce Průhonice dne 27. 11. 2012, a části

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

opatření obecné povahy č. 1/2018 – Změna č. 2B územního plánu Průhonice, schválená usnesením Zastupitelstva obce Průhonice dne 11. 7. 2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2025, č. j. 071163/2025/KUSK, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 34 466,46 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Pavla Černého, advokáta.
- III. Návrh na zrušení opatření obecné povahy se odmítá.
- IV. Ve sporu mezi navrhovatelem a odpůrkyní nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Navrhovatelce a) se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 10 000 Kč, který jí bude vyplacen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Navrhovatel b) se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 10 000 Kč, který mu bude vyplacen do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Průhonice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 10. 2024, č. j. 24/2986/SU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým stavební úřad zamítl žádost žalobců o dodatečné povolení stavby *přístavby rodinného domu č. p. XY a stavby garáže* na pozemku parc. č. X1 a parc. č. X2 v katastrálním území X.
2. Prvostupňové a napadené rozhodnutí vycházela z negativních závazných stanovisek orgánů územního plánování. Ta dospěla k závěru, že pozemek žalobců parc. č. X1 náleží nejenom do funkční plochy bydlení v rodinných domech městské a příměstské (BI-X), ale z části též do plochy veřejné prostranství (PV). Podmínka prostorového uspořádání maximální intenzity využití pozemků plochy BI-X se pak podle nich uplatní jen na tu část pozemku parc. č. X2, která do této funkční plochy spadá, a nelze ji vypočíst i z části náležející do funkční plochy PV. S tím žalobci nesouhlasili.
3. Žalobci jakožto navrhovatelé společně s žalobou navrhli incidenčním návrhem podle § 101a odst. 2 druhá věta s. ř. s. zrušit opatření obecné povahy č. 1/2012 – Změna č. 1 územního plánu Průhonice, schválená usnesením Zastupitelstva obce Průhonice dne 27. 11. 2012, v části, v níž definuje koeficient zastavěné plochy (dále jen „Změna č. 1“), a opatření obecné povahy č. 1/2018 – Změna č. 2B územního plánu Průhonice, schválená usnesením Zastupitelstva obce Průhonice dne 11. 7. 2018, v části vymezení funkčního využití plochy PV na pozemku parc. č. X1 (dále jen „Změna č. 2B“); (společně též jako „napadená OOP“).

Řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí

Žaloba

4. Žalobci dne 2. 4. 2023 podali prostřednictvím datové schránky k orgánu územního plánování žádost o vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování podle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ze žádosti Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

bylo zřejmé, kdo ji podal, jaké věci se týká a co žalobci žádali. Žádost byla adresována věcně a místně příslušnému správnímu orgánu a byla podepsána. Byla podána ve formátu pdf, obsahovala zákonem požadované přílohy s dokumentací ve formátu pdf a dvě doprovodné přílohy dokumentárního charakteru ve formátu jpeg. Splňovala podle žalobců všechny zákonem požadované náležitosti. Dotčený orgán ale na žádost nijak nereagoval. Teprve po 72 dnech od jejího podání vydal sdělení ze dne 13. 6. 2023, č. j. MUCE 101577/2023 OUP. V něm uvedl, že žádost žalobců nebyla přijata z důvodu nepodporovaného datového formátu. K vydání závazného stanoviska fikcí z toho důvodu podle správních orgánů nemělo dojít. Příloha, která měla způsobit, že žádost měla být podána v nepodporovaném datovém formátu, ale byla pouze fotografie, která neměla vliv na srozumitelnost podání. Při telefonátu s pracovníci podatelny Městského úřadu Černošice bylo žalobcům sděleno, že tímto způsobem je nastaven server úřadu (jakmile je součástí datové zprávy soubor nepodporovaného formátu, tak se podanou žádostí úřad dále nezabývá).

5. S tímto postupem žalobci nesouhlasí. Formáty jpg a jpeg jsou zcela běžné a správními orgány jsou běžně akceptovány. To odpovídá i doporučením Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost a Českého telekomunikačního úřadu. Pokud orgán územního plánování nepřijal žádost žalobců jen z tohoto důvodu, byl jeho postup v rozporu se zákonem a žádost je nutno považovat za řádně podanou. K tíži žalobců nemůže jít skutečnost, že Městský úřad Černošice není schopen přílohy ve formátu jpeg řádně zpracovat. Po žalobcích není možné spravedlivě požadovat, aby při podání standardního podání, k němuž jsou připojeny standardní přílohy, u každého příslušného úřadu zjišťovali, zda je schopen přílohy zpracovat. Žalobci poukázali i na to, že Ministerstvo pro místní rozvoj v této věci konkrétně uvedlo, že bude klíčové prověřit, zda první podání žádosti o závazné stanovisko orgánu územního plánování mělo všechny náležitosti podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud by se potvrdilo, že první žádost žalobců o závazné stanovisko ze dne 2. 4. 2023 tyto zákonné náležitosti obsahovala, pak měl být učiněn závěr, že došlo k vydání závazného stanoviska fikcí. Podle žalobců došlo k vydání závazného stanoviska fikcí podle § 4 odst. 9 věty druhé stavebního zákona a jejich žádosti o dodatečné povolení stavby mělo být vyhověno. K vydáním následujících závazných stanovisek vůbec nemělo dojít.
6. V nich přitom správní orgány do základu výpočtu koeficientu zastavění nezahrnuly celou plochu pozemku parc. č. X1, ale pouze její část vymezenou v územním plánu jako plocha BI-X o výměře 570 m². Z toho dovodily, že koeficient zastavění činil 22,6 + 3,4 %. Zbylou část pozemku o ploše přibližně 73 m² vymezenou jako plocha PV při těchto úvahách nezohlednily. Míra zastavění pozemku má být podle žalobců počítána z pozemku jako celku, nikoli jen ze stavebního pozemku, který je součástí pouze jedné plochy. Správnost tohoto výkladu potvrzuje judikatura. NSS v rozsudku ze dne 24. 6. 2021, č. j. 1 As 505/2019-74, uvedl, že pokud územní plán stanoví koeficient zeleně, vychází se při jeho výpočtu z celé výměry stavebního pozemku. Z rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2023, č. j. 10 As 181/2021-70, dále vyplývá, že smyslem úpravy koeficientu zastavění je zajištění žádoucího poměru mezi zastavěnou plochou pozemku a volným prostorem. Z toho žalobci dovozují, že má-li sloužit ke svému účelu (ochrana krajinného rázu), nemůže se omezovat jen na jednotlivé parcely. Též podle úpravy stanovení intenzity využití stavebních pozemků podle přílohy č. 7 bodu I odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, je jedním

z aspektů intenzity využití stavebních pozemků koeficient zastavění, přičemž tato úprava vztahuje regulaci intenzity využití ke stavebnímu pozemku jako celku, nikoli k jeho části.

7. Územní plán podle žalobců na jednom místě stanoví, že zastavitelnost je počítána z *pozemku*, na druhém místě, že ze *stavebního pozemku*. Pokud je znění územního plánu nejasné, je třeba podle žalobců tuto nejasnost odstranit výkladem. Pojem *pozemek* je uveden přímo v podmínkách prostorového uspořádání plochy BI-X. Naproti tomu další podmínky prostorového uspořádání (minimální velikost stavebního pozemku pro rodinný dům v zastavěném území nebo minimální velikost stavebního pozemku pro rodinný dům v zastavitelných plochách) již tento přídomek výslovně obsahují. Z toho žalobci dovozují, že podmínka maximální intenzity využití pozemků se vztahuje k pozemku, nikoli ke stavebnímu pozemku. Z jazykového výkladu pojmu *maximální intenzita využití pozemků* je podle žalobců zřejmé, že při výpočtu koeficientu zastavění je vždy nutné počítat s celou plochou pozemku, na němž má být stavba umístěna.
8. Žalobci dodali, že na části pozemku parc. č. X1 o výměře přibližně 73 m² se sice má nacházet veřejná komunikace, která byla v minulosti byla povolena územním rozhodnutím a stavebním povolením, ale na jejich pozemku je umístěna z hlediska soukromého práva bez právního důvodu, jelikož s tím vlastník pozemku nikdy nesouhlasil. Podle žalobců je nesmyslné, aby komunikace, která je na pozemku parc. č. X1 umístěna bez právního důvodu, bránila výstavbě na obou pozemcích žalobců. Navíc je podle žalobců sporné, kde přesně se má komunikace nacházet, neboť nikde není podrobně zakreslena. Z tohoto důvodu mohl být i nesprávně vypočten koeficient zastavění, a proto je podle žalobců nutné vycházet z celé plochy pozemků.
9. Správní orgány navíc posuzovaly soulad stavby s územním plánem v nesprávném znění. V rámci Změny č. 2B měly existovat dvě rozdílné verze zakreslení pozemku parc. č. X1. V jedné verzi Změny č. 2B veřejné prostranství na pozemku parc. č. X1 vyznačeno nebylo a celý pozemek byl zahrnut v ploše BI-X. Ve druhé verzi však již na pozemku parc. č. X1 byla plocha BI-X i plocha PV vyznačena. Na jednání zastupitelstva obce dne 20. 8. 2019 bylo žalobcům sděleno, že existence dvou rozdílných výkresů je pouze technickou chybou. Ta ale nebyla nikdy napravena. Při pořizování Změny č. 3 již byla použita verze územního plánu, ve které jsou na pozemku žalobců vymezeny dvě plochy s rozdílným způsobem využití, tedy i plocha PV. Změna č. 3 se pozemku žalobců rovněž netýkala a změnové plochy byly vymezeny mimo pozemek žalobců.

Vyjádření k žalobě

10. Žalovaný uvedl, že v řízení o dodatečném povolení stavby je žadatel povinen prokázat všechny relevantní skutečnosti. Ačkoli žalobci opakovaně poukazovali na to, že došlo k vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování fikcí, bylo to vyvráceno vyjádřením nadřízeného orgánu územního plánování. Žalovaný se s tímto odborným závěrem ztotožnil. Žalobci Městskému úřadu Černošice poslali podání, jehož příloha měla nepodporovaný datový formát. O tomto nedostatku byli informováni a byli vyzváni, aby jej napravili, ale neučinili tak. Jelikož stavba je v rozporu s územním plánem, nebylo možné v řízení o dodatečném povolení stavby pokračovat.
11. Zákon je podle žalovaného potřeba striktně dodržovat. Nadřízený orgán územního plánování dospěl k závěru, že pozemek žalobců se nachází z části v ploše BI-X a z části v ploše PV. Územní plán je zpracováván na katastrální mapě a vymezuje plochy s rozdílným způsobem využití. Podmínky využití plochy se vždy vztahují k dané ploše. Podmínky Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

využití se musí posuzovat jednotlivě k ploše BI-X a ploše PV, nikoli k jejich kombinaci. Plocha BI-X je určena k zastavění, ale plocha PV má stanovenou jinou regulaci, ve které záměr žalobců nelze umístit.

Replika k vyjádření žalovaného

12. Žalobci zopakovali, že jim nemůže být na újmu, že orgán územního plánování nebyl schopen zpracovat řádně podanou žádost o závazné stanovisko podle § 96b stavebního zákona. Formát jpeg je standardním formátem pro elektronická podání a je přípustný i pro datové zprávy [§ 20 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve spojení s bodem I písm. n) přílohy č. 3 vyhlášky č. 194/2009 Sb., o stanovení podrobností užívání a provozování informačního systému datových schránek]. Odkázali i na zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě. Podle něho určení původci musí zajistit příjem dokumentů, přičemž podle § 27 odst. 3 písm. c) prováděcí vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, mezi ně patří i formát JPEG/JFIF. Koeficient zastavění je nutné počítat z celého pozemku bez ohledu na to, že zasahuje do více funkčních ploch. Pojem pozemek je nutno chápat jako celek, jak je evidován v katastru nemovitostí. Závěr žalovaného o překročení povoleného koeficientu zastavění je založen na nesprávném právním posouzení a nesprávném výpočtu.

Řízení o návrhu na zrušení napadených OOP

Návrh

13. Navrhovatelé uvedli, že Změna č. 1 zavedla novou definici koeficientu zastavění, neboť podle předchozích znění byl rozhodující funkční celek, ale podle Změny č. 1 se jedná o maximální podíl zastavěné plochy stavebního pozemku z celkové plochy stavebního pozemku. Územní plán tedy v jedné části stanovil, že zastavitelnost má být posuzována z *pozemku*, který není v územním plánu nijak definován, v jiné části, že ze stavebního pozemku. To je podle navrhovatelů nejasné a zavádějící. Pravidla a omezení stanovená územním plánem musí být formulována jasně, srozumitelně a bez dvojznačností. Jedině tak je možné zajistit předvídatelné a spravedlivé rozhodování a ochranu legitimního očekávání vlastníků pozemků. Z tohoto důvodu je Změna č. 1 nezákonná pro nesrozumitelnost.
14. Podle navrhovatelů je nezákonná též Změna č. 2B, neboť při jejím pořizování odpůrkyně postupovala v rozporu se zákonem. Po účinnosti Změny č. 2B územního plánu odpůrkyně vydala její „aktualizaci“, jež se v právech navrhovatelů promítla tak, že grafická část jejich pozemek parc. č. X1 z části řadí do funkční plochy BI-X a z části do funkční plochy PV. K této změně ale došlo bez řádného projednání a odůvodnění. Tato „technická chyba“ (jak měla uvádět odpůrkyně) nebyla nikdy napravena a při pořizování Změny č. 3 již byla použita verze územního plánu, ve které jsou na pozemku parc. č. X1 vymezeny dvě plochy s rozdílným způsobem využití. Pokud by navrhovatelé věděli o tom, že má dojít ke změně funkčního využití části jejich pozemku tak, že se nově nemá celý nacházet v ploše BI-X, ale jeho část má být součástí plochy PV, podali by proti návrhu takové změny námitky. Podání námitek jim ale bylo postupem odpůrkyně znemožněno.

Vyjádření odpůrkyně

15. Podle odpůrkyně byl návrh na zrušení napadených OOP podán opožděně, protože nebyly splněny podmínky pro jejich incidenční přezkum. Postavení navrhovatelů se zrušením definice stavebního pozemku nezmění a Změna č. 1 pro ně není příznivější. Část pozemku parc. č. X1, na němž se nachází veřejná komunikace, podle odpůrkyně netvoří se zbývající

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

částí pozemku *funkční celek* tak, jak vyžadoval územní plán před nabytím účinností Změny č. 1. Místní komunikace je určena k veřejnému užívání a nemůže být v žádném případě zastavěna. Změna č. 2B se pak pozemku parc. č. X1 nijak nedotýká, což navrhovatelé sami připouští.

16. Návrh navrhovatelů je též podle odpůrkyně nedůvodný. Podle judikatury NSS mohou mít pojmy stavební pozemek a pozemek různé významy, přičemž vždy záleží na konkrétním kontextu a znění územního plánu. V roce 2019 sice došlo k „aktualizaci“ grafické části Změny č. 2B, ta ale jen respektovala to, že na pozemku parc. č. X1 se nachází místní komunikace neumožňující zastavění. Při pořizování Změny č. 2B nebyla v katastrální mapě žádná linka či bod umožňující zpracovateli územního plánu vést hranice funkčních ploch mimo hranice parcel v katastrální mapě, přičemž zavádění vlastních linek a bodů bylo nepřípustné. Nebylo to ani nutné, protože to odpovídalo toleranci odchylek územních plánů. Při „aktualizaci“ Změny č. 2B tak došlo jen ke zpřesnění pomocných linek a zpracovatel územního plánu ve vztahu k pozemku parc. č. X1 provedl toliko technickou korekci, která byla zveřejněna. Nejednalo se ale o opatření obecné povahy. Tím byla až Změna č. 3.

Replika navrhovatelů k vyjádření odpůrkyně

17. Změnu č. 1 je třeba zrušit, jelikož jí byly do územního plánu vneseny nejasnosti. Na základě nich byla žádost navrhovatelů o dodatečné povolení stavby zamítnuta. Nejednoznačná a zavádějící definice koeficientu zastavění plochy je v rozporu se základními požadavky na srozumitelnost a jednoznačnost územně plánovací dokumentace a přímo zasahuje do vlastnických práv navrhovatelů s tím, že umožňuje nepředvídatelnou a diskriminační aplikaci územního plánu.
18. „Aktualizaci“ Změny č. 2B je třeba považovat za její součást, protože jí bez dalšího převzala Změna č. 3. Argumentace odpůrkyně o pouhé „technické korekci“ či „aktualizaci“ ve skutečnosti potvrzuje nezákonnost jejího postupu. Územní plán nelze svévolně překreslovat bez řádného projednání. Jakákoli změna funkčního využití území musí být řádně projednána bez ohledu na technické důvody či stav katastrální dokumentace. Změnu funkčního využití jejich pozemku parc. č. X1 je podle navrhovatelů nutno vnímat jako součást Změny č. 2B, a nikoli Změny č. 3, jelikož Změna č. 3 se pozemku navrhovatelů nijak nedotýkala a pouze převzala „aktualizovanou“ verzi hlavního výkresu územního plánu po Změně č. 2B.

Posouzení žaloby

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí souhlasili – žalobci výslovně a žalovaný mlčky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Závazné stanovisko orgánu územního plánování nebylo vydané fikcí

20. Podle žalobců mělo být jejich žádosti o dodatečné povolení stavby vyhověno již z toho důvodu, že nastala tzv. fikce souhlasného závazného stanoviska.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

21. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci prostřednictvím svého zmocněnce podali ke stavebnímu úřadu žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 11. 3. 2023 a výzvou ze dne 15. 3. 2023, č. j. 23/0948/SE, byli vyzváni k předložení závazného stanoviska orgánu územního plánování. Jak je uvedeno např. ve sdělení orgánu územního plánování ze dne 13. 6. 2023, č. j. MUCE 101577/2023 OUP, podatelna Městského úřadu Černošice obdržela dne 2. 4. 2023 od zmocněnce žalobců 3 datové zprávy adresované dotčenému orgánu na úseku životního prostředí, dotčenému orgánu na úseku památkové péče a orgánu územního plánování. Podle orgánu územního plánování ale bylo podání jemu adresované podatelnou vyhodnoceno jako chybné (obsahovalo nepodporovaný datový formát dvou příložených dokumentů), o čemž byl zmocněnec žalobců automatickou odpovědí informován a vyzván k nápravě. Zbýlé dvě žádosti byly akceptovány a předány příslušným odborům k vyřízení. S tím žalobci ve správním řízení nesouhlasili. Kupříkladu v podání ze dne 26. 6. 2023 popřeli, že by jim byla zmiňovaná automatická odpověď dne 3. 4. 2023 doručena, přičemž stavební úřad a orgán územního plánování vyzvali, aby jim předložil příslušnou doručenkou. Dodali, že zmiňovaná automatická odpověď jim byla doručena až dne 13. 6. 2023, k čemuž předložili doručenkou tuto skutečnost prokazující. Orgán územního plánování podle nich reagoval až po 72 dnech, a proto došlo k vydání souhlasného závazného stanoviska fikcí.
22. Podle § 149 odst. 4 správního řádu správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska vydá závazné stanovisko bez zbytečného odkladu, *nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy byl o vydání závazného stanoviska požádán*. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ.
23. Podle § 4 odst. 9 stavebního zákona o prodloužení lhůty k vydání závazného stanoviska podle správního řádu vydá dotčený orgán usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a dotčený orgán vyrozumí o této skutečnosti žadatele. *Jestliže není závazné stanovisko dotčeného orgánu vydáno ve lhůtě pro jeho vydání, považuje se za souhlasné a bez podmínek*.
24. Fiktivní závazné stanovisko bylo do stavebního zákona zakotveno zákonem č. 403/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu (tisk 673/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 8. volební období, www.psp.cz), cílem změn bylo zrychlit a zefektivnit povolovací procesy, aby bylo možné potřebné stavby realizovat ve stanoveném časovém horizontu. V některých fázích těchto procesů totiž docházelo ke značným průtahům, které bránily včasnému zahájení realizace staveb, a jednou z okolností, která průtahy způsobovala, bylo vydávání závazných stanovisek dotčenými orgány a jejich přezkum. Zákon č. 403/2020 Sb. proto v rámci úprav správního řádu stanovil jasné lhůty pro vydání závazného stanoviska. Aby lhůta nebyla pouze pořádková a stavebník byl chráněn před nečinností veřejné správy, zavedl zákonodárce jako důsledek uplynutí lhůty fikci vydání souhlasného závazného stanoviska bez podmínek. Uplatnění fikce souhlasného závazného stanoviska by ale přesto mělo být v praxi výjimkou, neboť závazná stanoviska jsou důležitým podkladem pro řízení, které vedou stavební úřady, a jejichž prostřednictvím chrání dotčené orgány veřejné zájmy na svěřeném úseku veřejné správy. Stát, potažmo orgány veřejné správy, nesmí rezignovat na ochranu veřejných zájmů (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 51 A 36/2022-27).
25. Soud má za to, že za okolností nyní posuzované věci se nejedná o nečinnost orgánu územního plánování mající vést k vydání fiktivního souhlasného závazného stanoviska. Orgány územního plánování a žalovaný (např. ve sdělení ze dne 23. 10. 2023, potvrzujícím Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

závazném stanovisku nebo napadeném rozhodnutí) v řízení o dodatečném povolení stavby opakovaně poukazovali na to (jak je popsáno již výše), že dne 3. 4. 2023 byla podatelnou Městského úřadu Černošice zmocněnci žalobců odeslána datová zpráva s přílohou, ve které byli informováni, že podání nebylo přijato z důvodu nepodporovaného datového formátu. Součástí zprávy byla výzva k odstranění příslušné závady a k opakovanému podání s ID doručenkou Y1. Další datová zpráva byla zmocněnci žalobců odeslána dne 13. 6. 2023, o čemž svědčí doručka s ID Y2.

26. Doručení druhé datové zprávy žalobci nezpochybňovali a odpovídá i obsahu správního spisu. Sami žalobci společně s podáním ze dne 26. 6. 2023 orgánu územního plánování zaslali automatickou odpověď ze dne 13. 6. 2023 o neakceptování jejich žádosti o vydání závazného stanoviska i doručku s odpovídajícím ID (Y2). Žalobci ale zpochybňovali, že jim, resp. jejich zmocněnci, byla doručena automatický odpověď ze dne 3. 4. 2023. Jelikož odpovídající doručka nebyla součástí předloženého správního spisu, soud vyzval žalovaného, aby příslušný podklad do spisu doplnil. Žalovaný následně soudu doručil mj. automatickou odpověď ze dne 3. 4. 2023 a doručku s ID Y1, což soud zaslal žalobcům s tím, aby se k doplnění správního spisu vyjádřili, čehož nevyužili. Z automatické odpovědi ze dne 3. 4. 2023 a doručky s ID Y2 je pak zřejmé, že zmocněnci žalobců byla do datové schránky, z níž sám zasílal svá podání, dne 4. 4. 2023 doručena automatická odpověď, podle níž žádost žalobců o vydání závazného stanoviska nemůže být akceptována, byl vyzván k odstranění vad a zaslání nové zprávy. Z toho je zřejmé, že orgán územního plánování nebyl nečinný, naopak žalobce informoval, že jejich podání neakceptuje, a vyzval je k odstranění toho, co brání jeho řádnému projednání.
27. Podmínky pro vydání souhlasného závazného stanoviska fikcí tedy nemohly být splněny. Jak již bylo řečeno, má být vydáno jen výjimečně v případech, kdy je dotčený orgán zjevně nečinný. Tak tomu ale nyní nebylo. Bylo prokázáno, že Městský úřad Černošice zjevně nečinný nebyl, neboť žalobce o důvodech, na základě nichž jejich žádost neakceptoval, informoval, a poučil je též o tom, co mají dále činit. Jak přitom žalobci sami přiznávají, samotná žádost o vydání závazného stanoviska měla datový formát pdf a neakceptování celé žádosti způsobily dvě doprovodné fotografie v datovém formátu jpeg. Žalobcům tedy nic nebránilo, aby podali jen žádost o vydání závazného stanoviska, fotografie převedli do jiného (a Městským úřadem Černošice) akceptovaného datového formátu, nebo fotografie na podatelnu úřadu osobně zanesli.
28. Soud souhlasí s tím, že datový formát jpeg je zcela běžný pro přenášení a ukládání fotografií (je i přípustný podle zákona o elektronických úkonech, přílohy prováděcí vyhlášky či zákona o archivnictví) a žádost o vydání závazného stanoviska splňovala všechny podmínky podle § 37 správního řádu. To ale neznamená, že jsou splněny podmínky pro vydání souhlasného závazného stanoviska fikcí. To by odporovalo smyslu a účelu tohoto institutu připomenutého v bodě 24 tohoto rozsudku. Nelze ani přijmout argumentaci žalobců, že by nastavení příchozích zpráv v datové schránce mělo jít k jejich tíži, jak soud již opakovaně uvedl, o tom, že jejich žádost nebyla akceptována, byli bezodkladně informováni. Na žádných právech tak nebyli zkráceni. Domnívá-li se Ministerstvo pro místní rozvoj, že ke splnění podmínek § 4 odst. 9 stavebního zákona bez dalšího postačuje, že podání splňuje náležitosti podle § 37 správního řádu (aniž by bylo třeba řešit např. specifické okolnosti jeho doručování), je jeho názor mylný.

Soulad stavby s územním plánem

29. Ačkoli žalobci trvali na tom, že souhlasné závazné stanovisko bylo vydáno fikcí, dne 8. 11. 2023 podali další žádost o vydání závazného stanoviska orgánu územního plánování. Podle prvního závazného stanoviska orgánu územního plánování ze dne 4. 12. 2023, č. j. MUCE-220136/2023 OUP, je záměr nepřipustný. Orgán územního plánování zjistil, že celková výměra pozemků je 643 m² a výměra stavebního pozemku nacházejícího se v ploše BI-X je 570 m². Navržená zastavená plocha rodinného domu včetně přístavby má rozlohu 128,6 m² (22,6 %) a doplňková stavba má rozlohu 19,4 m² (3,4 %), přičemž podmínky prostorového uspořádání plochy BI-X –maximální intenzita využití pozemků stanovují tento regulativ na 20 % + 4 %. Orgán územního plánování dodal, že podle definice v územní plánu je *stavební pozemek* vždy součástí jedné plochy, přičemž plocha je souvislá část území se stanovenými podmínkami využití a prostorového uspořádání, je definována v textové části a grafické části územního plánu názvem, kódem a vymezením barevné plochy v hlavním výkresu. Část pozemku žalobců náležející do plochy PV tedy nelze zahrnout do stavebního pozemku a do výpočtu koeficientu pro plochu BI-X.
30. S těmito závěry nadřízený orgán územního plánování ve druhém (ze dne 2. 7. 2024, č. j. 088778/2024/KUSK) a třetím (ze dne 7. 3. 2025, č. j. 035294/2025/KUSK) potvrzujícím závazném stanovisku v zásadě souhlasil (důvody, pro něž byla vydána dvě potvrzující závazná stanoviska jsou procesního charakteru a pro věcné důvody nemají význam). I podle něho je třeba počítat koeficient zastavění jen z části stavebního pozemku nacházející se v ploše BI-X. Funkční plocha PV má stanovenou zcela jinou regulaci, podle které zde nelze umisťovat rodinné domy či jejich příslušenství, a nemůže být posuzována jako zázemí či doplňková plocha pro bydlení. Stavební pozemek je podle definice územního plánu vždy součástí jedné plochy. Nadřízený orgán územního plánování si pro účely posouzení výpočtu zeleně vyžádal doplnění projektové dokumentace – podrobnější výkres C.3., na jehož základě dospěl k závěru, že výměra stavebního pozemku nacházejícího se v ploše BI-X je 569,7 m².
31. Při těchto úvahách orgány územního plánování vycházely z toho, že podle Změny č. 3, kterou ve věci aplikovaly, se pozemek žalobců parc. č. X1 z části nachází v ploše BI-X a z části, na níž se nachází komunikace v ulici T., v ploše PV. Při výpočtu koeficientu zastavění je pak podle nich třeba vycházet jen ze „stavebního pozemku“ jakožto v územním plánu vymezeném území náležejícího jen do jedné funkční plochy umožňující zastavění (plocha BI-X). S těmito úvahami soud v zásadě souhlasí (k tomu podrobněji v bodech 37 až 38 tohoto rozsudku), i přesto jsou však závěry orgánů územního plánování nesprávné. Tak tomu je proto, že skutkový závěr o tom, že pozemek žalobců parc. č. X1 je z části regulován funkčním využitím plochy BI-X a z části funkčním využitím plochy PV, je chybný. Tato regulace (na pozemku parc. č. X1 zavádějící dvě funkční plochy) totiž nikdy nebyla v souladu se zákonem přijata.
32. Územní plání Průhonice ve svém původním znění pozemek žalobců parc. č. X1 jakožto stabilizovanou plochu zařadil jen do plochy BI-X. Následné změny územního plánu se pak tohoto pozemku nijak nedotýkaly, což je vždy patrné z jejich grafické části, v níž je předmět té které změny oproti zbývajícím neměnné části ploch barevně zvýrazněn, i z textové části, kde je předmět změny explicitně uveden. To následně odpovídá zveřejňovaným úplným zněním územního plánu po příslušných změnách, a to až do Změny č. 2B, kdy byl naposled pozemek žalobců parc. č. X1 v hlavním výkresu úplného znění zařazen výhradně do funkční plochy BI-X. Po účinnosti této změny ale odpůrkyně na svých webových stránkách zveřejnila (to vyplývá i ze shodných tvrzení žalobců a Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

odpůrkyně) „aktualizované úplné znění po Změně č. 2B“, v němž je pozemek žalobců parc. č. X1 z části zařazen do funkční plochy BI-X a z části do funkční plochy PV. Tímto způsobem je tento pozemek žalobců zobrazován i v následujících úplných zněních územního plánu, aniž by byl ovšem předmětem (obsahem) Změny č. 3 nebo Změny č. 4. Pozemek žalobců parc. č. X2 byl tedy rozdělen do dvou rozdílných funkčních ploch „aktualizovaným úplným zněním po Změně č. 2B“, k němuž se ale nevedlo žádné (zákonem předvídané) řízení a nebylo vydáno ve formě opatření obecné povahy. Odpůrkyně jej na webových stránkách (tak, jak sama přiznává) zkrátka jen zveřejnila s odůvodněním, že tím napravila „technické nedostatky“ předchozích znění územního plánu.

33. To ale zákon neumožňuje a tímto způsobem nelze v území stanovovat normativní regulativy. Je třeba rozlišovat mezi *změnou územního plánu* a jeho *úplným zněním* (srov. § 55 odst. 7 stavebního zákona). Změna územního plánu je opatřením obecné povahy, a proto má normativní účinky, vždy ale jen ve vztahu k těm pozemkům, které jsou předmětem (obsahem) dané změny. Oproti tomu „úplné znění územního plánu“ není opatření obecné povahy, s nímž právní předpisy spojují normativní účinky. Pokud tedy úplné znění územního plánu jen nepřejímá to, co bylo řádně vydaným územním plánem či jeho změnami přijato, nelze k němu z hlediska regulace územního plánu přihlížet. Do sféry veřejných subjektivních práv svých (blíže neurčených) adresátů může totiž zasáhnout pouze opatření obecné povahy, které nabylo zákonem předepsaným způsobem účinnosti (viz rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34).
34. Jak v bodě 106 rozsudku ze dne 5. 9. 2022, č. j. 55 A 35/2022-91, č. 4413/2023 Sb. NSS, uvedl Krajský soud v Praze, úplné znění územního plánu je pouze technickým výstupem vzniklým tím, jak je do sebe promítnut obsah normativních aktů (opatření obecné povahy). Těmito normativními akty jsou jednak původní územní plán, jednak jednotlivé změny územního plánu. Tyto normativní akty jsou pořizovány v procesu stanoveném stavebním zákonem, jsou projednávány s orgány veřejné správy a dotčenými osobami, jsou vydávány zastupitelstvem obce (jakožto vrcholným orgánem jednotek územní samosprávy) a nabývají účinnosti. Jen ony jsou právně závazné a vyvolávají právní účinky vůči třetím osobám. Naproti tomu úplné znění územního plánu je pouhým administrativně-technickým kompilátem normativních aktů (opatření obecné povahy), nemá žádnou vlastní právní formu (nejedná se o opatření obecné povahy), jeho vyhotovení zajišťuje pořizovatel změny územního plánu, není s kýmkoliv projednáváno, není schvalováno, vydáváno ani nenabývá samo o sobě účinnosti (záznam o účinnosti se vyhotoví podle účinnosti změny územního plánu). Soud sice nikterak nezpochybňuje praktický význam úplného znění územního plánu, neboť poskytuje celistvý přehled o aktuálním stavu územně plánovací dokumentace (tedy přehled o tom, jaká regulace v daný okamžik platí). Nemá však žádnou normativní hodnotu a v případě, že není správně vyhotoveno, tedy liší se od obsahu normativních aktů (opatření obecné povahy), je pochopitelně rozhodující znění těchto normativních aktů.
35. Tak tomu je proto, že opatření obecné povahy (stejně jako právní předpis) obsahuje závazné právní normy, pročež je i u něj nutno brát striktní požadavek řádné formální publikace velmi vážně. I v případě opatření obecné povahy se proto musí bez dalšího uplatnit pravidlo, že platnou právní normou je jen taková, která byla přijata a vyhlášena zákonným způsobem. Právě proto, aby neurčité množství adresátů opatření obecné povahy mohlo mít právní jistotu o tom, jaká konkrétní právní regulace aktuálně platí a je pro ně závazná, je nezbytné, aby se stala účinnou pouze taková norma, která byla jejím adresátům zveřejněna na základě zákonem jasně stanovených pravidel, s nimiž se mohl každý seznámit a na jejichž

respektování se mohl spolehnout; musí se tak tedy stát výhradně objektivně daným a předem předvídaným procesním postupem (viz rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 320/2019-66, bod 20).

36. Pokud tedy orgány územního plánování při svých úvahách uzavřely, že pozemek žalobců parc. č. X1 je regulován dvěma rozdílnými funkčními plochami, vycházely z nesprávných skutkových závěrů. Závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou pak z toho důvodu nezákonná (§ 75 odst. 2 druhá věta s. ř. s.). To je současně důvod, pro který je třeba zrušit i napadené rozhodnutí, neboť to soudu znemožňuje posoudit žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů.
37. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že jinak byly závěry orgánů územního plánování správné. Pojem *maximální intenzita využití pozemků* = *koeficient zastavěné plochy* územní plán svébytně definuje v kapitole 6.2 (obecná definice). Ta jednoznačně (není nijak nejasná či snad nesrozumitelná) stanovuje, že koeficient zastavění je maximální podíl zastavěné plochy *stavebního pozemku* z celkové plochy *stavebního pozemku*. Opačný výklad nelze dovozovat jen z toho, že název tohoto pojmu obsahuje slovo pozemek (to v názvu tohoto regulativu zjevně zůstalo z původního znění územního plánu, který tento koeficient vztahoval k funkčním celkům). Normativní je vždy až definice daného pojmu. Ta přitom koeficient zastavění výslovně vztahuje ke stavebnímu pozemku. Jak pak dále územní plán stanovuje (kapitola 6.2), stavební pozemek je vždy součástí právě jen jedné plochy. To podle soudu odpovídá i smyslu a účelu stanovování funkční ploch – tedy ploch s rozdílným způsobem využití. Regulativ určité plochy totiž z podstaty věci může stanovovat způsob využití výhradně na této dané ploše. Na jiné ploše jsou územním plánem stanoveny odlišné regulativy. Pokud tedy na určité části plochy (stavebního pozemku) nelze podle územního plánu realizovat stavební záměr, nemůže být tato část ani zohledněna při splnění podmínek regulativů jiných ploch. Není ani rozhodující, zda územní plán definuje pojem pozemek, pro posouzení splnění podmínek koeficientu zastavění podle územního plánu to vůbec není potřeba. Soud pak jen pro pořádek dodává, že bylo namístě vycházet z územního plánu ve znění Změny č. 4, jež nabyla účinnosti dne 10. 7. 2024, neboť napadené rozhodnutí bylo [ve smyslu § 71 odst. 2 písm. e) správního řádu odesláno do datové schránky zástupce žalobců] vydáno dne 26. 5. 2025 (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 5 As 219/2020-35, bod 26).
38. Dovolávají-li se žalobci rozsudku č. j. 1 As 505/2019-74, nelze žalobci z jeho kontextu vytržené a izolované závěry na nynější územní plán použít. Jednotlivé územní plány mohou stanovit regulativy pro vymezení stavebního pozemku různě. V tamější věci zřejmě bylo možné, aby byl stavební pozemek součástí různých ploch (viz bod 63 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 A 8/2019-111). To ovšem neznamená, že v nyní projednávaném případě to nemá být opačně. Záleží totiž právě na tom, jak daný pojem ten který územní plán autonomně definuje. Územní plán je společenskou dohodou o využití území lidmi, kteří v něm žijí – a právě rozhodování o rozvoji spravovaného území patří mezi základní práva územních samosprávných celků (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3817/17 ze dne 14. 5. 2019, bod 29). Územní plány tedy není možné nijak dotvářet či je vykládat v rozporu s politickou vůlí, kterou v nich obce projevují. Je věcí každého územního plánu, jak regulativy v podobě příslušného koeficientu a vztahů a pojmů v něm nastaví. Z toho plyne, že přenositelné nejsou ani závěry rozsudku č. j. 10 As 181/2021-70. V něm navíc (bez ohledu na tamní definice) oba stavební pozemky podle tamějšího územního plánu náležely do plochy [plochy občanského vybavení – pozemky staveb

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

a zařízení pro tělovýchovu a sport (OS)] regulované koeficientem zastavění, avšak podle nynějšího územního plánu tento regulativ platí jen pro plochu BI-X. Poukazují-li žalobci na přílohu č. 7 bod I, odst. 1 a písm. f) vyhlášky č. 500/2006 Sb. a dovozují z ní, že posuzování koeficientu zastavění jen k části (stavebního) pozemku právní předpisy neumožňují, není soudu vůbec zřejmé, z čeho má tento závěr vyplývat. Jelikož tato část vyhlášky obsahuje toliko základní strukturu pro územní plány ani takový kategorický závěr stanovit nemůže. Jak je výše uvedeno, to totiž přenechává obcím a jednotlivým územním plánům.

39. Též ostatní žalobní námitky nejsou důvodné. Jde-li o sousední lokalitu V D., sami žalobci uvádějí, že spadá pod plochu BI-Y. Jedná se tedy o jinou funkční plochu. A i kdyby snad mělo jít o plochu totožnou, dodatečného povolení jedné stavby nelze docílit s odůvodněním, že jiné stavby dané podmínky též nesplňují. Bez znalosti toho, kdy byly dané stavby vybudovány (za účinnosti jaké regulace apod.) je toto srovnání navíc i z hlediska legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu) nevypovídající. Tím méně hraje roli, zda tato zástavba dodržuje hranici zástavby podle regulačního plánu. Plocha BI-X vydání regulačního plánu nepředpokládá. Nejedná se tedy o shodný či obdobný případ. Soud souhlasí se správními orgány i v tom ohledu, že soukromoprávní poměry místní komunikace na části pozemku parc. X1, která se nachází v ploše PV, nejsou v této věci relevantní.

Posouzení návrhu na zrušení napadených OOP

40. Rozšířený senát v usnesení ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, č. 3470/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že s. ř. s. rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. V projednávané věci se jedná o druhý z výše uvedených typů návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, tedy o návrh na tzv. incidenční přezkum opatření obecné povahy (napadené části územního plánu). Navrhovatelé se incidenčního přezkumu napadených OOP domáhají výslovně a namítají, že napadená OOP byla užita při vydání rozhodnutí žalovaného.
41. Soudní judikatura (viz usnesení ze dne 4. 10. 2022, č. j. 4 Ao 7/2021-179, č. 4404/2022 Sb. NSS, body 17 a 18) dále stanovuje, že zvláštní podmínkou řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito. Akcesoričnost incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy pak není dána za situace, kdy je zjevné, že rozhodnutí o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vůbec nemůže jakkoli ovlivnit výsledek řízení o žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu. Tak tomu může být i tehdy, pokud správní soud žalobě proti aplikujícímu úkonu správního orgánu *vyhoví z jiných důvodů*, než je tvrzená nezákonnost opatření obecné povahy. Pokud by krajský soud v řízení o žalobě dospěl k závěru, že musí napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost, která s opatřením obecné povahy nesouvisí, měl by Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnout. Jestliže opatření obecné povahy bude použito v dalším řízení, žalobce se může bránit novým incidenčním návrhem na jeho přezkum (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 10 As 483/2021-49, bod 18).

42. Soud má za to, že v posuzované věci se jedná právě o takový případ. Jak plyne z bodů 31 až 36 tohoto rozsudku, soud vyhověl žalobě z toho důvodu, že orgány územního plánování vycházely z nesprávného znění územního plánu, a proto je nezákonné i napadené rozhodnutí. I pokud by soud návrhu na zrušení napadených OOP vyhověl, na rozhodnutí o žalobě proti napadenému rozhodnutí by to nic nezměnilo. Návrh je proto třeba v souladu s výše uvedeným odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Jelikož orgány územního plánování vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu, jsou jejich závazná stanoviska nezákonná. Soud proto výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení musí orgány územního plánování (nedojde-li v mezidobí k vydání nové územně plánovací dokumentace) při vydávání závazných stanovisek vycházet z toho, že územní plán reguluje pozemek žalobců parc. č. X1 toliko funkční plochou BI-X, nikoli plochou PV. Soud neshledal důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť je to žalovaný, kdo musí případné vady prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení odstranit a případně změnit prvostupňové rozhodnutí. Tento postup má přednost před zrušením prvostupňového rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud (na základě výsledku řízení – soud v tomto případě nikterak nemůže zohlednit, že žalovaný zrušení napadeného rozhodnutí nezavinil) ve výroku II. tohoto rozsudku přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 34 466,46 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplacenými soudními poplatky za podání žaloby ve výši 3 000 Kč (celkem 6 000 Kč). Výše odměny zástupce žalobců se řídí § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2025, podle něhož pro společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob platí, že advokátovi náleží za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %, za čtvrtou osobu o 60 % a za pátou a každou další osobu o 80 %. Odměna za jeden úkon právní služby při zastupování dvou osob tedy činí 7 392 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Výše odměny za tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] činí 22 176 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž paušální náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobců je advokát vykonávající advokacii jakožto společník společnosti s ručením omezeným, která je plátce daně z přidané hodnoty (jak plyne z výpisu ARES – Administrativní registr ekonomických subjektů). Náleží mu tedy náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 23 526 Kč, tj. 4 940,46 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný je tedy povinen zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 17 233,23 Kč (34 466,46 Kč děleno dvěma) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

45. S ohledem na to, že není splněna zvláštní podmínka řízení o incidenčním návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. – akcesoričnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy, tj. jeho reálný význam pro rozhodnutí o žalobě proti úkonu správního orgánu, kterým bylo opatření obecné povahy vůči navrhovateli použito, soud výrokem III. tohoto rozsudku návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
46. V souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. soud výrokem IV. tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků řízení o návrhu na zrušení napadených OOP nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud návrh odmítl.
47. Výrokem V. a VI. tohoto rozsudku soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o vrácení zaplacených soudních poplatků každému z navrhovatelů ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích), neboť návrh odmítl před prvním jednáním.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2025

Lenka Oulíková v.r.
předsedkyně senátu